

SETMANARI IL·L·STRAT DE LITERATURA NOVA I ANUNGIS

Número Extraordinari

15 CENTIMS

SURT LOS DISSAPTES

15 CENTIMS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
 Fora ciutat. . . 2 »
 Los subscriptors del interior reben
 las obras del folletí encuader-
 nadas.

Director: D. JOAN BRÚ SANCLEMENT

REDACCIÓ: Y ADMINISTRACIÓ:
 arrer de las Cabras, 13, según.

Bisssó á la escala

PREUS DE CADA NUMERO:

Número corrent. . . . 10 cts.
 » extraordinari. . . 15 »
 Los números atrasats son al ma-
 teix preu y sense folletí.

GLORIAS TEATRALS

ELEONORA DUSE

Notable actriu italiana, coneguda de nostre públich per haver actuat llarga temporada en lo teatro Nove-
 tats durant l' any 1890. En aquella época doná á conei-
 xer son variat repertori, del que se 'n conserva grat
 recort, haventhi lluhit la distingida actriu son privile-
 giat talent y original escola.

TEATRO CATALÁ

LA MARCA DE FOCH.—Drama en 3 actes, en prosa, estre-
 nat la nit del 23 de Novembre en lo teatro Romea.
 Obra original de S. F.

Es una obra petita com á concepció d' assumpto,
 y sembla mes aviat un boceto que un drama acabat.
 Lo seu anónim autor, denota poca práctica teatral,
 pero al propi temps té en *abono* d' ell, la modestia,
 donchs que no 's proposa abordar cap problema. Ha
 pres per tema un assumpto sencill, y 'l desenvolupa
 ab candor. L' argument consisteix en l' historia d'
 un home que pera salvar de la deshonor y del càstich
 á un germá seu, s' acusa ell de la falta comesa per
 l' altre, y en virtut d' aixó, es condemnat á presidi
 y á ser marcat per lo butxi, sofreix l' infamant pena
 y 's justifica sa innocencia sens ell buscarho, al arri-
 bar las darreras escenas del drama.

Las situaciones més interessants d' aquest, son la
 escena del acte según, en la cual se descubreix que
 dú á l' espatlla la marca de foch, y la del acte tercer,
 en la cual se justifica sa inculpabilitat, posantse de
 relleu l' abnegació del seu cor generós.

Los personatjes no prenen may relleu y lo interés
 que l' assumpto inspira al espectador, es poch. Te
 també algunas inverossimilituts.

Al caurer lo teló, obtingué aplausos y va ser
 cridat lo autor. La manera com desde l' escenari va
 escusarse la surtida d' aquest, va donar lloch á
 que algú la atribuhís á D. Frederich Soler, pero cal
 no tenir cap noció de coneixement en literatura dra-
 mática pera fer suposició tant gratuita, lo pulcre en-
 saig d' un aprenent, no podrá may confondre's ab
 la obra d' un mestre, encara que la obra del mestre
 fos un esguerro.

La interpretació per part dels actors, fou dolenta,
 escépció feta del tipo co rresponent á D. Iscle Soler,

Si be es cert que los papers no eran per lluhir-se, deber es dels actors procurar salvar las obras que al seu talent se confian y no acabarlas de enfonsar ab una representació faltada de carinyo y sobrada de descuit.

J. S.

MARIA ROSA.—Drama en tres actes y en prosa, original de don Angel Guimerà, estrenat la nit del 24 de Novembre de 1894, en lo teatro de Novetats.

L' estreno de *Maria Rosa* marca un progrés en la carrera literaria de Guimerà.

Cuan en Maig del any prop passat va donar á la escena *En Pólcora*, com á primera tentativa d' entrada en la escola realista, y de la confecció d' obras expressadas en prosa, va distar molt de presentar un fruit sá; pero en l' estreno d' ara, se veu al autor vencent dificultats y oferint una obra molt més arredonida. L' argument, com en todas las obras de Guimerà, té per objecte presentar lo desenvollop d' uns amors que acaban d' una manera trágica.

La escena passa entre peóns constructors de carreteres, y es com segueix: Lo capatás de la brigada d' operaris, després de disputas ab los peóns sobre lo pago de jornals, se 'l troba assassinat. Un dels treballadors, l' Andreu, marit de Maria Rosa, es condemnat á presidí per considerá's el autor del crim, y mort siguent á Ceuta. No obstant, l' Andreu era innocent; lo matador Marsal, altre dels peóns, cometé lo crim, tirant luego lo ganibet brut de sanch per sota la porta de la habitació d' Andreu, pera fer recaurer en ell sospitas. Se desembrassaba aixís del capatás, al qual tenia odi, y del company que l' hi feya nosa pera poder obtenir la mulier d' ell, de la que estava enamorat de temps.

L' acció dramática ofereix poc enredo, y s' arriba á la boda de Marsal ab Maria Rosa, descobrint ella mateixa la nit de nuvis, per revelació propia, que lo seu nou marit es l' assesi del capatás y causaut de la condemna y mort d' Andreu, de lo qual en lo sopar de bodas ha concebut sospitas, y devant de la evidència del fet, en arrebat de dolor y de venjansa, clava un ganibet al pit de Marsal y 'l mata.

Lo primer acte es lo més perfecte del drama; los personatjes están ben presentats, y dona lloch á escenas plenas de colorit y vida.

Trobém, no obstant, que en ell hi sobra lo monólech que diu Marsal, per lo que se veuen los móvils que l' han dut á executar lo seu delict, máxim cuan la obra obeheix á tendencias realistas.

Lo segon acte no es treballat ab la soltura del primer, pero te escenas delicadíssimas, tals com cuan Maria Rosa prepara la marxa de casa del seu germá y las ab ella relacionadas, aixís com es d' un efecte natural y grandios dintre lo sencill, lo final d' acte.

En cambi lo duo dels enamorats (?) es llarch y guanyaria l' obra eliminant diálech, fent mes concís lo de Maria Rosa y donantli mes unitat.

L' acte tercer torna á realarse, contenint escenas tant hermosas com la preliminar al casament en que Maria Rosa tot vestintse troba una brusa del seu primer marit; es de gran delicadesa de sentiment y son plenas de gracia las successivas fíns al acabar lo convit de bodas.

Abundan en la obra infinitat de incidents cómichs de molt bon gust que agradan de veras al espectador, incidents tots ells fíls de la acció y que brollan ab naturalitat admirable.

Lo defecte de mes nota de la darrera producció de Guimerà consisteix en que lo fonament de la acusació y fallo del tribunal, en contra de Andreu, no es prou justificat, donchs que trobarse un mocador de Maria Rosa prop del cadavre y l' arma homicida á l' entrada de casa l' Andreu, no son mes que indicis que may po-

drán pendres com á proba de delict. Llástima que l' autor no 's fixés en aquest dato, per ser lo punt angular que l' hi falseja l' obra.

Ab tot, considerém que *Maria Rosa*, es la més perfecta de las obras creadas per son autor.

Lo llenguatge es apropiat, pero se escoltaria ab més gust, si estés espurgat d' alguna qu' altre paraula grossa.

Los actors, van contribuir al lluhiment de l' obra ab una representació ajustada, mereixent especial alabansa la senyora Ferrer, per la bona interpretació del tipo de protagonista: es una actriu de talent y logrará un lloch molt honrós en sa carrera, si continua estudiant ab amor los personatges que se li confiïn, pero no estará de mes tingui present que val més adquirir personalitat buscant recursos en son propi caràcter ja que 'n posseix, que no perseguir imitacions per més que s' fan d' actrius de valla. Per lo demés, mereixen un veritable aplauso tos los artistas, així com també la direcció de l' obra.

Al final de cada un dels actes, va ser lo drama aplaudit ab calor y cridat lo Sr. Guimerà á las taulas, essent al final, objecte d' una carinyosa ovació.—J. BRÚ.

CADA COSA PEL SEU TEMPS...—Comedia en un acte, en vers, original de D. Emili Molas. Estrenada la tarde del 23 del passat en la Societat Claris.

Com á primera obra escénica que presenta aquest autor no pot essers molt exigent ab ell, per lo tant sols li aconsellarém procuri estudiar més del natural, ja que 'n la obreta *Cada cosa pel seu temps...* resultan falsos, argument y personatges qu' hi intervenen.

Se rigué ab justicia algun dels acudits, y la concurrencia, qu' era numerosa aplaudi y demaná l' autor.

X.

LAURA

QUADRET

Laura es una noya de setze anys, al cuidado d' un nen de dos, mes entremaliat que cap de dotze. Cada tarde surt, ab lo Pepitu, lo nen en cuestió; y van, passejant, passejant, y aquí m' asento, y allá m' aturo, arriba á las set, hora en la que 'ls seus amos li tenen dit que torni á casa,

Lo pare de Laura, á qui ella no ha conegut, era de la milícia, y portada per la afició de véurer als qui ella creu companys del seu pare, va móltas vegadas á véurer for l' exercici als soldats.

Y en Pepitu, bullanguér y entremaliat, troba també gust en aquells passatemps.

Laura, qual fílich es mólt agraciad, no ha tardat en sortirli un pretendent guerrer.

Lo qual fa que Laura prongui de dia en dia ah mes interés l' assistir á las maniobras.

Lo diálech entre ella y l' surge es també cada dia més animat.

Y mentres dura, va, tornantse sens donarsen compte, mes descuidada—¡al fi també es una nena!—per lo entremellat Pepitu.

Una tarde, mentres fan castells en l' ayre sobre 'ls seus projectes amorosos, en lo moment en que 'ls soldats descansen, se sent un tir... y un agut xiscle,

¿Qu' era?

Que 'l soldat havia deixat en terra l' arma, puig lo sol canicular y 'l no pensar en lo que podíà ocórrer li feren creurer que no hi havia perill; mes al toparhi Pepitu, qu' entre ells s' estava, la va agafar ab tan mala fortuna que disparantse, lo ferí mortalment.

Lo noy morí; Laura fou presa; lo soldat fou sumariat y pres també llarch temps, lo temps mes que suficient perque no 's recordés may mes de Laura y de lo dany qu' involuntariament havia causat, acabant per no pensar ja mes en sa desgraciada ex-novia, ni en la infortunada criatureta. Sols contaba lo temps que li faltaba d' arrest, per tornar «á las andadas.»

Quan probada ja l' ignocencia de Laura y tornada aquesta á sa llibertat, aná de casa en casa buscant col·locarse, tothom la repudiaba, fentli uns cárrechs que ni la justícia li havia pogut trobar.

Y perduda ja tota esperansa decollocarse, si volia ferho ab honra, y sens recursos materials per aguantarse separada de sa terra, puig si be tothom era prou bo per befarla, ningú no era per protegirla degudament, determiná anarsen, demanant caritat, al poblet ab sa mare.

Ja allí, al preguntarli sa pobreta mare, ab llágrimas als ulls que havia fet, la noyeta, horroritzada y desenganyada al propi temps, referi tant al viu l' escena ocorreguda, que veyent allí la escopeta d' un guarda termes, li digue:

—Jo enrahonaba ab ell; á terra hi havia l' escopeta, que jo no sabia si era carregada...

—Tent compte, qu' aquesta ho es, digué sa mare ab esglay.

—Lo nen va tocarla per curiositat, y se l' hi va disparar... aixis...

—Y disparantsela, cau á terra banyada en sa sanch, mentres exclamaba:

Vida... per... vida... Ja... es... tich... en... pau.

...Y exhalá son darrer badall.

ENRICH RIERA MATRU.

CATALUNYA PINTORESCA

Poble de Besora

Lo de las murallas

ALLEGORÍA

Un dèspota coronat,
home de cor de pantera,
sens' altre dret que la forsa
esclavitzá á una donzella,
fermantla ab lligams de cer
de mans y peus, ben estreta.
Y per més gran ignominia,
y per més escarni y befa,
torná catafalch indigne
del barri de la Ribera.

Un día, passats molts anys,
se vestí lo cel de festa,
que 'l sol de la llibertat
illuminava la terra.
A sa llum de redempció
obrí 'ls ulls la joveneta
vegent trencats los lligams,
y 'l catafalch, mar de pedras;
Ressurrexit murmurant
ab sos llavis de poncella.
Y allá 'hont la tiranía
aixecá la *Ciudadela*,
van abrassarse fá poch,
tots los pobles de la terra,
tots los pobles en un llás
de germanó ben entesa;
germanó que té per símbols:
la palma, 'l llor, la olivera...
y la esclava Catalunya,
torná de nou á ser reina.

En la tomba del que fôu
los odis s' han tornat cendra;
rassas qu' ahir s' aborrian,
avuy ab amor s' estrenyen.
Mes ¡ay! qu' alguns inexperts,
germanastres que 'ns desprecian,
ab sas injustas demandas
poden fé 'ls odis renèixer,
al demaná' á Barcelona
l' esclava ahir, avuy reina;
lo vil preu de las murallas,
sagrat altar de la terra
ahont molts de nostres passats
inmolaren sa existencia,
defentsantlas, pam á pam,
de la opresió forastera,
y amaranillas, cent vegadas,
ab dolls de sanch de sas venas,

— ENDRESSA —

Successor d' en Fivaller,
Diputacions de la terra,
catalans tots: ara es hora
de mostrar nostra enteresa;
per contestá al centralisme,
Saragossa ha dat l' exemple.

JOAN RIBAS CARRERAS.

Siluetas Barceloninas

L' EMPLEAT

Es castellà, fill d' un poblet de mala mort; de ca-
ractor autoritari y conquistador com lo de sos compa-
trics de Castella, no podia menos que tenir la mateixa
sort que la majoria d' ells. Una *situació* qualsevol, li
entregà una credencial, y després de molts anys d' ex-
tasiar son ventrell ab las olors que, provinents dels fo-
gons dels millors restaurants de la *Coronada Villa* sur-
tían al carrer pessigollegantli'l nas, descobrintli un mon
culinari de més amples horitzons que 'l dels garbansos,
la sort lo destinà á que, salvant la distancia de las duas
capitals, vingues á esser, quan no altre cosa, una silue-
ta barcelonina.

La trovarán al interior d' aquets edificis oficials que
'n diuen oficinas: no hi fa de qué, sían del que sían.
allà la trovarán reproduhida en dos ó tres dels indivi-
duos que voltan cada una de las varias taulas que hi
han colocadas en las diferentes seccions.

Gent de distintes classes de nostra ciutat va allí per
diferents assumptos que 'n aquella casa deuen *tramitarse*.
Tramitarse: sinónim del *no acabar may*.

Ab respecte, exposen, demanan, ó indican lo que 'ls
porta fins allí. Las respostes son secas, y la majoria
dels cassos, enclouhen lo que nosaltres ne dihem *un*
miquel.

Véginse algunas muestras:

Lo demandant es un minyó de bon regent, té aspecte
de dependent de casa de comers, y diu ab certa timi-
dès:

—Faria 'l favor de veurer si?...

—Còmo?

—Que si m' haria 'l favor de?...

—A ver? No es aquí; tome.

—Que me diria d'ónde tengo d' ir?

—Aquella mesa de allí.

N' ha senyalat una, pero l' interessat no ha tingut
temps de ficarshi y va á la que li sembla, d' aquella á
un altre, y aquí caich, allà m' aixeco, acaba per no sa-
piguer ahont daria, fins que se 'n va renegant del
assumpto que l' ha dut allí.

—Passém á un altre.

Un senyor d' uns quaranta anys, aspecte del home
que passa tot lo dia radera 'l taulell del seu petit esta-
bliment:

—Deu me lo gñart...

—Qué hay?

—Tendria la bondad de?...

—Qué es ello? .. A ver?... No está en forma. (Li re-
torna un paper.)

—Ah! no?... Si me hiciera la bondad de decirme?...

—Pues ya debía V. saberlo.

—Como que nunca he tenido...

—Aquí no venimos obligados á enseñarlo.

—Hombre! pues como quiere que lo haga?...

—A mí no me venga V. con palabras... Nadal...
nada, arreglase como pueda.

En efecte, no té més remey que *arreglarse* buscant
algún conegut que fa la bona obra d' *arreglartli*.

Un altre:

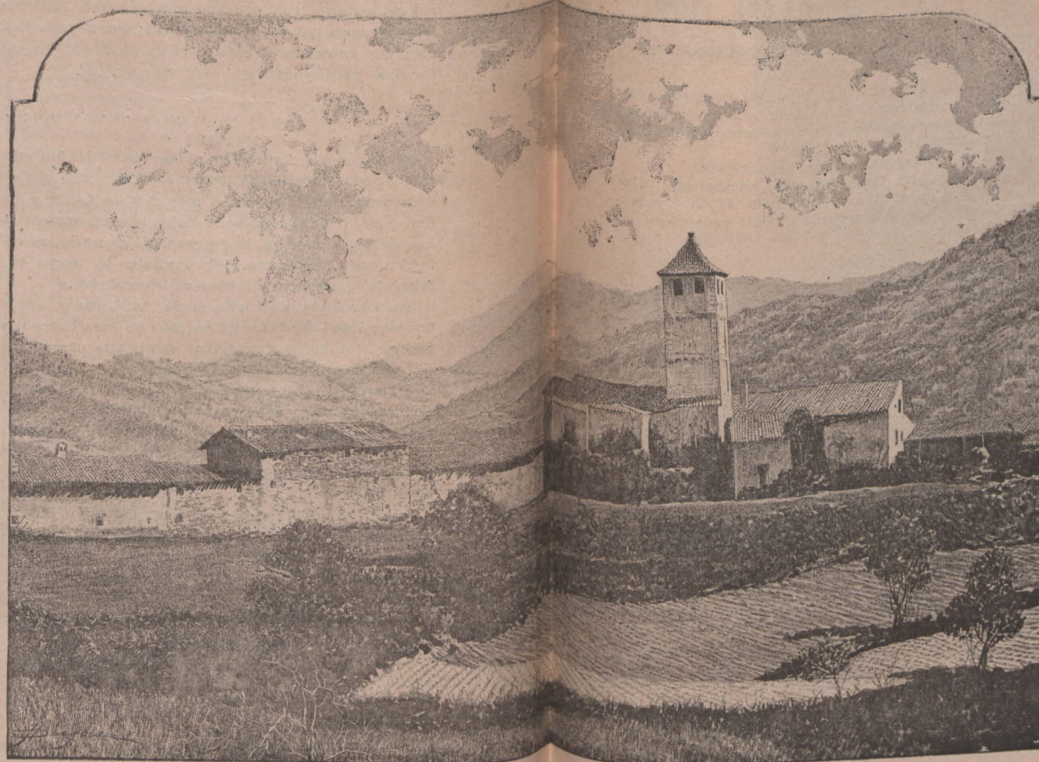
Un xicot qualsevol... d' uns quinze anys, aprenent
d' alguna industria, com imprenta ó cosa per l' estil

—Que tienes frío?

—No señor. (Es que 'l xicot está ab la gorra posada.)

—¿Que aprendes en el colegio?

CATALUNYA PINTORESCA

Espinelves, Guílleries

—Oh! ahora no hi voy...

—Pues, quitate la gorra... (Lo noy ho fà. S' enrogeix.)

Buena falta te hace.. De donde eres?

—De Barcelona.

—Ya se te conoce

Molt podria allargar aquestas notas ab altres també
presas del natural, pero crech que la mostra es suficient
pera darnos l' especial tò que caracteriza la silueta del
empleat *peix menut*, ja que no 's tracta aquí del alt fun-
cionari. Y per lo tant, passem la de llarch, tal com anirà
fent ella, tot ascendint l' escalafó y recorrent las loca-
litats mont se 'l destini, no conservant altres recorts de
los catalanes que son *muy orgullosos*, que *hace falta*
mucho palo y que, Barcelona sols val una mica... por
lo bien que se come.

J. XIMENO PLANAS.

Marineresca

L' oratge y la marinada
se trobaren pel espay;

ell envers la mar venia,

ella portava del mar

los effluvis sanitosos

á los pobles montanyans.

—¿Qué trista vas, marinada!

—¡Oratge, que alegre vas!

—¿Cóm vols que al mar acostantme

no vaja regositjat?

—¿Cóm vols que no m' afligisca,

si á la que nom m' ha donat,

á la mar que tant estimo

endarrerera vaig deixant?

JOSEPH CORTILS Y VIETA.

SERVEY DE HORA

ARENYS DE MAR.—Es molt elogiada la companyia Va-
lero que vé actuant tots los dijous en lo teatre d' aques-
ta vila. Las obras que posan en escena ofereixen un
conjunt molt acabat, distingintshi la primera actriu
senyora Valero y los actors Martí, Parreño, y Mon-
tero.

En l' Ateneo se posà últimament l' aplaudit drama
«Un jefe de la Coronela», per la companyia d' aficio-
nats. Lo despenyo siguió ben cuydat com també 'l de
la pessa «Las Carolinas» ab que acabà la funció.—P.

SANT FELIU DE GUÍXOLS.—En lo teatre Goula trevallava
actualment una companyia dramática catalana, baix la
direcció dels Srs. Arolas y Graells. Diumenge posaren
en escena las obras «Mal pare» y «Qui... compra ma-
duixas», quins despenyos rès deixaren que desit-
jar.—Li.

GRANOLLERS.—En lo «Centro Católico» se representà
ab regular éxit, lo drama català «Un manresà del any
vuit». La execució per part dels aficionats, fou bastant
discreta.

Lo diumenge, 18 del actual, la companyia de ópera
dirigida per lo mestre Sr. Armengol, ha donat en lo
teatre de «La Unión Liberal» dos representacions d'
ópera, executadas admirablement, sebsurint extraor-
dinariament las Sras. Tarsi y Ketti y 'ls Srs. Gaspari-
ni, Leoni, Borgiolió y lo mestre Sr. Armengol. La or-
questa «La Catalana», molt bé, si 's té en compte los
pochs ensaigs que tingueren ab lo mestre.—C.

VICH.—La representació de la sarsuela donada lo
diumenge 18 del passat en lo espayós teatre del «Centre
Industrial», d' aquesta ciutat, fou molt ben desempe-
nyada per la companyia que hi actúa, baix la direcció
dels Srs. Jordá y Guasch. La tiple senyoreta Valor y lo
reputat baix Sr. Buixó cantaren ab molt ajust, essent
aplaudits varias vegadas.—S.

Al foch de ma mirada, nineta hermosa,
la teva baixas ab desconhort.

Vols dir que aixó es humiliació teva,
ó es que en la meva hi ha més amor.

AMADEO BERTRÁN.

PERJURI

Taparme ta falsa encara intentas
donantme ab tos bells llavis un petó;
qu' encara n' aymas, diu la teva llengua;
mes jo que de ton cor veig la falsesa
penso que ab un petó va Judas vendres
á son Deu y Senyor.

PRÓSPER GÁNDARA.

TEATROS LOCALES

PRINCIPAL.—La millor obra engegada en la present temporada per la companyia Maria A. Tubau, ha sigut per ara *La Esfinge*, en la qual la distingida actriu y sa discreta companyia obtenen un verdader triomf.

LICEO.—Ab la opera *L' amico Fritz* està anunciada la próxima inauguració del gran teatro.

ROMEA.—A més del estreno de que parlém en sa corresponent secció, ha ofert novetat la represa del primer drama de Soler *Las joyas de la roser*.

Per abir estava anunciat ab obra castellana, lo benefici del primer actor y director D. Teodoro Bonaplata.

TIVOLI.—Segueix ab lo repartori antich. Per ara no s' anuncia cap próxim estreno.

GRANVIA.—Dimars tingué efecte definitiu la despedida del eminent Fregoli, que ha deixat desitjós á nostre públich de poder tornar á veurel próximament ab sas ja variadas creacions y las que novament vagi produhint.

NOVETATS.—*Maria Rosa y Pascaleria* han sigut las dos obras posadas á diari. De la primera vegís nostra opinió en la secció de Teatro Catalá y en quan á la segona, que ja 's troba á la 19 representació, podrána preciarla en lo folletí del present número ahont comensa avuy á publicarse.

ELDORADO.—*El capitan Mefistófeles* no conquerirà gaires campanyas teatrals, per lo menos entre nosaltres ja que 'l públich lo considerará insuficient pera l' objecte. En cambi *Zaragüeta* continua l' amo y senyor de cada nit.

La verbena de la Paloma s' aproxima á la 200 representació. Aixó es com si diguessim doblar lo sorani daurat d' un autor.

LABRUGUERA.

CONQUISTADORS

—Alante, divina...
—Salut, bon mosso.

ROMAS

Com anunciarem en lo número passat, comensa avuy en lo folletí la publicació del sainete «La pescatería», que ab tant éxit se representa en lo teatro Novetats, original dels Srs. Mirabent y Mestres.

Acabará sa publicació en lo número vinent.

Seguirá deprés «La Casamentera» original del distingit autor D. Conrat Roure, que com saben nostres lectors, ha sigut també estrenada ab éxit aquest any en lo teatro Rimea.

—Al moment de compaginar lo número present, lo eminent autor Frederich Soler continúa en son estat delicat.

—Han sigut elegits Mantenedors pera la vinent festa dels Jochs Florals los senyors següents: D. Lluís Domenech, D. Emili de Oloriz, D. Joseph Estanyol, D. Joseph Ll. Pellicer, D. Jaume Ramon, D. Joan Almirall; y com á suplents, D. Claudi Planas, D. Joaquim Tomasino, D. Agustí Valls y D. Lluís Mercader.

—L' ajuntament de Vich ha prés l' acort, consignant en son pressupost una cantitat anyal pera l' objecte de confiar al seu arxiver D. Joseph Serra y Campdelacreu, l' encàrrech d' escriurer la historia de la població.

—Ha mort l' eximi pianista rus Rubistein, de qui 's conserva encare á Barcelona, ab tot y fer ja 14 anys, grats recorts dels concerts que doná en lo Teatro Principal.

—En la Nova Lira, diumenge passat se representaren ab aplauso las pessas «Una senyora sola» y «Diners ó la vida».

—Próximament se inaugurarà á Paris lo teatro «Mondain.» Se dedicarà especialment al género musical, destinant tres dias á la setmana á representacions de obras líricas inéditas de joves compositors y los demás dias á concerts sinfónichs.

—En la Societat Claris, lo próxim dia 8 se donará un gran ball ab orquesta.

—Per defunció de D. Joan Baret (a) Sort, s' ha encarregat de la acreditada sastreria de Teatros del carrer Sadurni, 14, 1er, l' intel·ligent y antich dependient de la mateixa, D. Miquel Ciuró, qui te 'l propòsit de posarla á l' altura de las millors d' aquesta ciutat.

—Diumenge passat al vespre en lo teatro Olimp, doná una representació del important drama «Sogra y nora» Agradá moltíssim, distingintshi las Sras. Puchol y Pallardó v 'ls senyors Barceló, Parera y Bobé.

—Ab lo titol «De la nostra cullita,» s' ha publicat un tomet de composicions en prosa y vers, originals dels Srs. Pallejá (Dr. Tranquil) y Nogué (Mr. Eugon.)

La cullita es de fruyt primerench per lo que se 'n té de pendrer la bona voluntat, deixant apart que alguns dels treyalls se recomanen per haver sigut insertats en periódichs setmanals d' aquesta localitat. Aquest llibret se ven als kioscos al preu de 20 cèntims.

CATALUNYA HISTÓRICA

Alta Celta (Vallès)

—A la edat de 71 anys ha mort en los banys de la Porretta la célebre cantant Rosina Penco. Sigué una de las millors artistes del seu temps y solicitada per totas las empresas dels principals teatros de Europa.

—A Munich se prepara la representació de la ópera de Mehul, «Uthal», estrenada en 1806. Aquesta ópera té la curiositat d' estar instrumentada sense violins.

—En la llista d' obres que aquesta temporada te per estrenar la empresa del teatro de Novetats n' hi figura una ab lo titol de *Lo fill del trevall*, original de D Joaquin Marinello, autor que es de *La festa del Santuari*, obra estrenada en l' època del renaixament del Teatro Catalá.

Lo Sr. Marinello, que habia deixat d' escriure pel teatro per causas que ignorém, molt nos plau hagi deixat l' ostracisme, qu' ell mateix s' habia imposat. Per escriure de nou per l' escena catalana y esperém que *Lo fill del trevall* no será la última producció que 'ns donará á coneixer.

—Lo teatro Burgtheater de Viena que ha costat mes de vuit millons, será destruït per construirlo novament, per haver resultat de pessimes condicions acústicas.

—La companyia italiana Giovanini que l' hivern passat actuá en los teatros Liceo y Granvia, se trova treballant á Pamplona.

CUL DE SACH

En un teatro inglés acaba de passar lo següent:

Una célebre actriu que feya algun temps s' havia retirat del teatro, va desar y conservar sos millors vestits ab pebre, per evitar las arnas.

Se li demaná pera una funció de beneficencia y accedí á pendrehi part, desempenyant lo paper de Reina en la tragedia Hamlet.

No tingué la precaució d' airejar la vestimenta real y del punt que 's presentá en escena produí un efecte extraordinari. Lo Rey sens poguerse contenir, comensá á estornudar, y lo mateix feren cortesans y damas d' honor.

Arriba «Hamlet», ab son posat trágich, y després de mohiments convulsius, arrenca un rengló d' estornuts que no 'l deixaren pronunciar paraula.

Aquella profusió de salvass nassals foren rebudas ab grans riallas per part del públich, que doná la representació per llista, ja que á més de tractarse d' un acte benéfich, havian vist á lo viu una sens igual representació d' estornuts.

¿ QU' ES L' AMOR ?

Una mescla de torment
 ab nn gosar agradable;
 una ditxa variable
 que don goig y sentiment.
 Tortura del pensament,
 dona un recel que hasta empipa.
 Cansa sí, pro may atipa.
 Molts cops hasta dtverteix.
 Ara alegre, ara entristeix
 y devegadas *constipa*.

M. PUGÉS.

Epígramas

Lo novelista Cassanya
 digué (potsé ho digué en broma)
 que á pesar d' ésser á Espanya
 si son càlcul no l' enganya,
 dins poch, viurá de la ploma.

Tal cosa no 's consegueix
 sino passant molt treball,
 la ploma ben poch nudreix,
 com no 's menji algun bon tall
 que se 'n posa poch de greix!

J. ALADERN

¿Cuánts anys téns? li preguntava
 á un noy brut y mal vestit,
 cuan respongué tot seguit
 y ab tal flemma qu' encantava:
 —Setze anys tinch soch *jove-net*
 y fill de Calatayut.
 —¿Cóm pot ser que sigas net,
 si vas estripat y brut!

ANTONI BADOSA.

CONCELLS VELS

—No t' escoltis á cap home fuigne de tots, mira que jo
 també he sigut noya. .

—¡Ara vegi!...

ERIGMAS

XARADA

Es animal de carrera
primera
 part del cos de la persona
segona
 y resulta lo *total*
 un carrer de Barcelona.

A. MARTINET.

TARGETA

RAMMONA DE TECLA

Formar lo nom d' una célebre actriu.

CANTOR DEL TER

GEROGLIFICH

TV gos llonguet
 SNBO I ta coca

SEBASTIÀ

Solucions insertadas en lo número 146

TARGETA.— Tres personas. Abelardo Coma.

GEROGLIFICH.—Lo mestre de minyos.

AVIS

Tots los senyors que vulguin encuader-
 nar alguna de las obrs publicadas en lo folle-
 ti poden passar á verificar lo cambi en nostra
 Administració, Cabras, 13, 2.º, baix las con-
 dicions de costum.

Imp. Alina y Clós, Munfauer, 10.

PROXIMA PUBLICACIÓ DEL POEMA PREMIAT EN LO XIII CONCURS

LA TERRAIRE

original de D. Francisco Bonet Carrasco

